

Зауважимо, що інноваційна діяльність в Полтавській області хоча і характеризується деякими позитивними абсолютними показниками, проте розвивається досить повільними темпами. В той же час, підвищення ефективності інноваційної діяльності підприємств дасть змогу перейти до створення і використання технологій, продукції більш високого рівня та економічного зростання, яке сьогодні вкрай необхідне для регіону.

Список використаних джерел

1. Канафоцька Г. Стан і перспективи розвитку інноваційних процесів в Україні [Електронний ресурс] / Г. Канафоцька // Журнал інноваційної палати України. – 2009. – Режим доступу: <http://nanoinnovationlivejournal.com>
2. Офіційний сайт головного управління статистики у Полтавській області [Електронний ресурс]. Наука, технології та інновації – Режим доступу: www.pl.ukrstat.gov.ua

МЕТОДИ ОЦІНКИ НАУКОЄМНОСТІ У МЕХАНІЗМІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ АПК

І.Г. Максименко, аспірант

Уманський національний університет садівництва

Наукоємність – це показник, який характеризує технологію виробництва та відображає ступінь її зв'язку з науковими дослідженнями та розробками. Наукоємність АПК являє собою показник, що відображає рівень наукової забезпеченості та використання у виробничих процесах агропромислових підприємствах науково-дослідних, проектно-конструкторських інших інноваційних розробок і винаходів, який вимірюється питомою вагою витрат, вкладених у науково-технічні проекти чи наукові розробки в ціні продукції (вартість робіт чи послуг) або ж це рівень витрат на наукові дослідження та розробки в загальних витратах на виробництво певної продукції.

Сутність дефініції «наукоємність» слід визначити як показник, що характеризує ступінь наукового забезпечення та використання у виробництві наукових розробок, який відображає економічну пропорцію між науково-технічною та інноваційною діяльністю та виробництвом.

Існує три різних методи оцінки наукоємності.

Відповідно до першого методу наукоємність визначається як відношення чисельності зайнятих у сфері НДДКР інженерів і наукових працівників до загальної кількості зайнятих у цій галузі (наукоємність праці).

У відповідності до другого методу наукоємність визначається як відношення витрат на НДДКР:

– до величини валового внутрішнього продукту (або національного доходу) – на рівні народного господарства;

– до вартості виробленої продукції (або обсягу її продажів) – на рівні галузі національної економіки;

– до вартості конкретного виробу (або обсягу продажів) – на рівні підприємства.

Перший метод використовується для визначення показника наукоємності праці, а другий для визначення наукоємності виробництва. С.Ф. Федоров зазначає, що обидва показники необхідно розглядати як складові елементи однієї системи, що доповнюють один одного, оскільки вони за своєю суттю є відношенням найбільш важливих складових науково-технічного потенціалу. [1, с. 50]. Тому зміст наукоємності виробництва агропромислових підприємств відображає не тільки науково-технічний рівень галузі АПК, але й також новизну, конкурентоспроможність кінцевої продукції та рівень матеріалізації результатів науково-технічної діяльності.

Існує третій метод виміру наукоємності, який називають ресурсним. Він був запропонований у роботі П. А. Кульвецом [2, с. 48]. За цим методом оцінюють якісну сторону виробленої продукції та ефективність її використання у виробництві. Але цей показник рідко використовують у виробництві, внаслідок складностей з його кількісним визначенням.

Врахування цих методів потребує узагальнення наявних наукових підходів до визначення поняття «наукоємність продукції АПК».

По-перше, наукоємність продукції АПК – це показник, що відображає міру зв'язку з науковими дослідженнями та розробками [3, с. 55].

По-друге, наукоємність продукції АПК – це критерій визначення міри участі науки у вирощуванні, виробництві сільськогосподарської продукції, що визначається питомою вагою витрат, понесених на науково-технічні розробки в ціні виробленої продукції.

По-третє, наукоємність продукції АПК – це показник, який характеризує ступінь наукового забезпечення та використання у господарській діяльності і

виробничих процесах науково-дослідних винаходів, що визначається питомою вагою витрат, понесених на науково-технічні розробки в ціні виробленої продукції.

Список використаних джерел

1. Федоров С.Ф. Сущность и специфические особенности наукоемких отраслей / С.Ф. Федоров // Креативная экономика. – 2009. – № 12 (36). – С.50-53.
2. Кульвец П.А. Наукоемкость производства и труда: Аналит. обзор / П.А. Кульвец. – Вильнюс: ЛитНИИИТИ, 1985.– С.48.
3. Демин С.С. Методический подход к оценке наукоемкости отрасли / С.С. Демин // Вестник МГОУ. Серия «Экономика». – 2014. – № 4. – С. 55-58.

РОЗВИТОК ТРУДОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ ЧЕРЕЗ ПОШИРЕННЯ ІНТЕРНЕТ МЕРЕЖІ У ВОЛИНСЬКІЙ ОБЛАСТІ

А.О. Сліпчук, аспірант

Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки

Найважливішою соціально-інформаційною комунікацією цивілізації сьогодення є глобальна мережа Інтернет. У зв'язку з тим, що людська цивілізація вступила в еру інформації, спостерігаються суттєві зміни в оточуючому нас середовищі (новітні технології, розширення міжгалузевих зв'язків між науковими організаціями та виробництвом). Комп'ютерні та телекомунікаційні технології проникають в освіту, науку, економіку, політику, культуру тощо. Інтернет відображає функціонування різних галузей суспільства та забезпечує інформаційний сервіс спілкування, дозвілля та інших видів професійної діяльності особистості.

Останні десятиліття ознаменувалися інтенсивним поширенням інтернет мережі, яка є для регіону стимулюючою для підвищення рівня економіки за рахунок розвитку трудового потенціалу.

З огляду на те, що інноваційна сфера – це область діяльності виробників і споживачів інноваційної продукції (робіт, послуг), що включає створення і поширення інновацій, то розглядатимемо інтернет мережу як її вплив на